

МИХАИЛ БУЛГАКОВ
ПИЯНИЯТ ЛОКОМОТИВ

Превод от руски: Лиляна Минкова, 2003

chitanka.info

На гара... пие, с малки изключения, целият колектив, от стрелочника до дежурния по гара включително...

Из вестник „Гудок“

Бързият влак приближаваше със страховит писък. Както навлизаше в стрелката, могъщият му локомотив изведнъж потрепери, после подскочи, после взе да се олюлява, като да размисляше на коя страна да падне. Машинистът изскимтя от ужас и така натисна спирачките, че в тоалетната на първия вагон се спуска прозорец, а в ресторанта петима пътници се изгориха с горещ чай. Влакът спря. Машинистът подаде разкривено лице през прозореца.

На балкончето на стрелочната будка стоеше каталясал човек само по бельо и с аленочервено лице. В лявата си ръка държеше мръсен зелен флаг, а в дясната сандвич с пушен салам.

— Ти полудя ли, бе?! — изрева машинистът и размаха ръце.

От всички прозорци се подадоха пребледнели пътници.

Човекът на балкончето изхълца и благодушно се усмихна.

— Бе сацисах се малко нещо — отговори той и продължи: — нагласих стрелката, пък... после гледам... нечистата сила те е понесла към глухия коловоз! Та взех да я обръщам. Наблъскаш, знаеш, сумати й стрелки, да ги питаш — защо? Как да н'се объркаш. И най-важното — поне да бях спец...

— Ти си пиан, негоднико — каза машинистът, потрепервайки от преживения страх, — на поста пиан?! Нали можеше сума народ да изтрепеш!

— Ни... що чудно — съгласи се човекът със салама, — ама виж, ако бях стрелочник със специално образование... Пък аз съм шивач...

— Бе к'ви ги дрънкаш?! — попита машинистът.

— Изобщо не дрънкам — каза човекът, — кум съм на стрелочника. На сватбата бях. Самият стрелочник стана негоден за употреба — лежи. Та съпругата му ми вика: иди, Пафнутич, вика, обърни стрелката за бързия влак...

— Какъв ужас! Кошмар! Да се дадат под съд! — викаха пътниците.

— Е, чак пък съд — каза вяло човекът със салама, — виж, ако се бяхте катурнали, е, тогава да... Ама нали, слава Богу, се размина благополучно!

— Ти само чакай да стигна до перона — процеди през зъби машинистът, — там такъв протокол ще ти извъртим...

— Ами стигни, стигни — ухили се човекът със салама, — там, братле, такива неща стават... хич не им е до протоколи, ще знаеш. Помощник-началникът си празнува сребърната сватба!

Машинистът изсвири, дръпна ръчката и като надничаше предпазливо през прозореца, запълзя към перона. Вагоните трепнаха и спряха. От всички прозорци гледаха смаяни пътници. Началник-влакът изсвири и слезе.

Образ с червена фуражка и разкопчан кител, с аленочервена и радостна физиономия, разпери ръце и се развика:

— Охо! Неочаквана среща! Ко-ого виждам? Ако не ме лъже зрението... хълцук... това е Сусков, началник-влакът, с когото бяхме големи приятели на гара Ржев — пътническа?! Братлета, радост, Сусков е пристигнал с бързия влак.

В отговор на вика от прозорците на гарата се подадоха алени физиономии и завикаха:

— Ура! Сусков, давай го насам!

Засвири акордеон.

— Да, аз съм Сусков... — отговори смаяният началник-влак, като се задъхваше от алкохолните пари, — бъдете така добър да ни предадете първо протокола, след това и жезъла. Бързаеме...

— Глей го ти... Пет години не съм го виждал и какво? Ами той бързал! Няма ли да поискаш и скиптър да ти дадем? Прасе си ти, Сусков, а не началник-влак!... Разбери бе, празнувам радостен ден. И няма да те пусна... Хич не ме моли!... Затварям семафора и край! Да пийнем по едно, да си спомним миналото... Нека бъде, приятели, весела тази нощ!...

— Другарю дежурен по гара... какво ви става?... Прощавайте, но вие сте пиян. Ние трябва да стигнем в Москва!

— Чудак, ти нещо да си забравил в тая Москва? Бе я се откажи: там е жегга, прахоляк... Утре ще стигнеш... Толкова се радваме на нов

човек. Живеем тук в глухата провинция. Радваме се на всеки непознат...

— Ама моля ви се, какви ги приказвате, аз имам пътници!

— Бе я ги зарежи, тия хора работа си нямат, та се шляйкат по железниците. Пристига онзи ден бързият... питам ги: закъде сте? За Крим — отговарят... Браво бе! Другите хора като хора, а те — за Крим се понесли!... Бас държа, на пиячка отиваха.

— Това е кошмар! — викаха от прозорците на вагоните. — Ще се оплачем в Съвета на народните комисари!

— А... така ли? — каза образът и се ядоса. — Ще ни клепате значи? Кой спомена за оплакване? Вие?

— Аз го казах — изписка една личност на прозореца на международния вагон, — ще изхвърчите от службата, да го знаете!

— Протокол! — крещяха от трета класа.

— О-о, протокол значи? До-обре. Ех, като видите среден пръст вместо жезъл, ще ви питам как ще заминете оттук да се оплаквате. Да вървим, Вася! — обърна се образът към приближилия се абсолютно пиян-залян магазинер с черна работническа рубашка, — да вървим, Васенце! Зарежи ги! Обиждат ни московските столични гости. Та нека поостанат тук, да им поразмине.

Образът се изплю на перона и разтри плюнката с крак, след което перонът опуся.

Във вагоните виеха.

— Хей, хей — крещеше началник-влакът и надуваше свирката. — Ако има трезвен на гарата, покажи се!

Дребничка боса фигурка се измъкна някъде изпод колелата и каза:

— Аз съм трезвен, чичко.

— Ти кой си?

— Аз, чичко, продавам череша на гарата.

— Виж какво, малкия... виждаш ми се умно момче, ще ти дадем двайсет копейки. Я изтърчи напред и виж там коловозът свободен ли е? Ние само да се измъкнем някак оттук.

— Ама там, чичко, баш на вашия коловоз стои съвсем пиян локомотив...

— Тоест как тъй?

Фигурката се изсмя и обясни:

— Ми те, като пийнаха, му наляха за майтап водка вместо вода.
Та сега стои и свири...

Началникът и пътниците се вцепениха и застинаха на перона. И
не се знае дали са успели да отпътуват от тази гара.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.